

ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΥΜΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΣΗΣ

[Σημειώσεις αξιωματικοῦ]

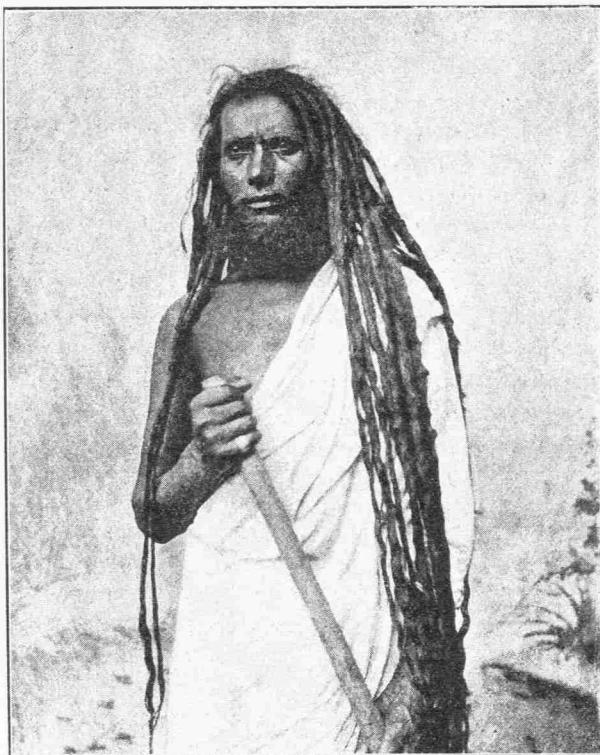
Α'

Ἀναχώρησις. — Καρὰ-Τσαίρ. — Λάσπη καὶ Βάτραχοι.
Τὰ δύο Κισηρλή καὶ αἱ ἀξιώσεις τῆς λυγαριᾶς.

Θερμὴν τινὰ ἡμέραν τοῦ Μαΐου τοῦ παρελ-
θόντος ἔτους μετὰ μεσημβρίαν ἀνεχωρήσαμεν ἐκ

Λαρίσης μεταβαί-
νοντες εἰς Τρία Πλα-
τάνια, τὸν ἀνατο-
λικώτερον σταθμὸν
τῆς ὁροθετικῆς μας
γραμμῆς. Ἡ ἀπόμνη-
νὸς διερκοῦσα θερινὴ
καλικακίρα, ἡ ἀπο-
τόμως δικδεχθεῖσα.
ὡς συνήθως συμβαί-
νει ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν
προπκρελθόντα βα-
ρύτατον χειμῶνα, εἶ-
χε σχεδὸν ἀποξηρά-
νῃ τὰ ἔλη τοῦ Καρὰ-
Τσαίρ, ὡς τουρκιστὶ
καὶ κοινῶς καλοῦν-
ται τὰ ἔλη τῆς Νεσ-
σωνίδος, καὶ ἐπομέ-
ως ἡδυνήθημεν ν'
ἀκολουθήσωμεν τὴν
δι' αὐτῶν διερχομέ-
νην ἐαρινὴν ὁδὸν τὴν
ἄγουσαν πρὸς τὰ
Τέμπη. Τὰ ἔλη τῆς
Νεσσωνίδος, σχημα-
τιζόμενα κυρίως ἐκ
τῆς ὑπερχειλίσσεως

τοῦ Πηνειοῦ, ἀποτελοῦσιν ἐν χειμῶνι λίμνην ἀ-
διάβατον, ἐνεκα τῆς ὑποίας ἡ ὁδὸς παρεκτρεπο-
μένη πρὸς δεξιὰ ἀκολουθεῖ τοὺς πρόποδας τῶν
πρὸ τῆς Ὀσσης χαρμαλῶν καὶ ἀποτόμων λό-
φων. Ἡ Νεσσωνὶς μετὰ τῆς πολὺ μεγαλειτέρας
λίμνης Βοιθηίδος, μεθ' ἧς συνοῦται διὰ τοῦ
αὐλάκος τοῦ Ἀσφακίου, καταλαμβάνει κατ' ἑ-
τος τὸ ἐν τέταρτον τῆς πεδιάδος τῆς Λαρί-
σης, ζημιοῦσα σπουδαίως τὴν καλλιέργειαν αὐ-
τῆς, ἀποξημιοῦσα ὅμως τοὺς κατοικοὺς τῶν
παρალიμνίων χωρίων δι' ἀφθόνων, μεγάλων, πα-
χυτάτων καὶ δυσπέπτων ἰχθύων, οἵτινες, κατὰ
τὴν κοινὴν γνώμην, εἶνε καὶ αὐτοὶ μία τῶν αἰ-
τιῶν τῶν μαστιζόντων τοὺς χωρικοὺς πυρετῶν.

ΙΝΔΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ

(Ἐκ φωτογραφίας)

Ἡ ὁδὸς τῶν ἐλῶν, ἣν διατρέχομεν, εἶνε φυ-
σικὴ, ἄνευ τεχνικῆς τινος ἐπεξεργασίας. πλὴν
κατεστραμμένου τινος τμήματος λιθοστρώτου
καὶ γεφυριδίων τινων καμικρωτῶν, περὶ τὸ μέσον
τοῦ ἄλσους. Τὰ γεφυρίδια ταῦτα πολλῶν δεκα-

δων ἢ καὶ ἑκατον-
τάδων ἐτῶν βίον με-
τροῦντα, φαίνεται
ὅτι οὐδέποτε ἐπε-
σκευάσθησαν, ἀφ' ἧς
ἐποχῆς πλούσιός τις
ὀθωμανὸς βέης ἤγει-
ρεν αὐτὰ, ὡς ἔργα
φιλανθρωπίας καὶ ἀ-
γαθῆς μνήμης, κατὰ
τάς μεταξὺ τῶν ὀ-
θωμανῶν ἐπικρατού-
σας ἀξιεπκίλους ἰ-
δέας.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύ-
της, ἥτις οὐδὲν ἐνδι-
αφέρειν διὰ τὸν ὁδοι-
πορὸν παρουσιάζει,
ἐβαδίζομεν ἐπιπό-
νως, τῶν ἵππων βυ-
θιζομένων μέχρι γο-
νακτοῦ εἰς τὸν μνηκέτι
ἐντελῶς ἀποξηραν-
θέντα πηλόν, μόνην
διασκέδασιν ἔχοντες
τὴν ἀπέραντον συν-
αλίαν τῶν βατράχ-
ων. Οὐδὲ συννητῆ-

σαμεν δὲ ἄλλα ἔμφυχα ὄντα, πλὴν ἀγέλης
ἀγριογάλων, εἶδους μεγάλων πτηνῶν ἐκ τοῦ
γένους τῶν φασιανῶν, διὰ τὰ μὴ ἀναφέρω τοὺς
παλαργούς, οἵτινες κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέ-
ρος εἶνε συνηθέστατοι ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπὸ τῆς
ἀρχαιότητος.

Ἐν τέλει ἐξήλθομεν τοῦ ἔλους ἀφ' οὗ παρήλ-
θομεν τὰ χωρία Κουλοῦρι καὶ Μπακραϊνα, ὧν
τὸ δεύτερον εἶνε ὀνομαστόν διὰ τοὺς ἐξαίρετους
πέποντας αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ ὁδὸς καθίσταται
ἥττον μονότονος, ἀνερχομένη καὶ κατερχομένη
ὀμαλὰς κλίσεις μέχρι τῆς κοιλάδος τῶν Κι-
σηρλή. Ἡ κοιλάς αὕτη περιλαμβάνομένη με-
ταξὺ τοῦ κατὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ὀσσης βου-